

Радянський ШЕДАГОТ

ОРГАН ПАРТКОМУ,
РЕКТОРАТУ,
ПРОФСІЛКОВИХ КОМПІТЕТІВ
ТА КОМПІТЕТУ ЛКСМУ
ІВАНО-ФРАНКІВСЬКОГО
ДЕРЖАВНОГО
ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ
ІМЕНІ В. СТЕФАНКА

Виходить щотижня 30
квітень 1989 року.

12 ГРУДНЯ 1989 р.

№ 39 (51)

ІНФОРМАЦІЯ

Нагороди — вчорашнім воїнам

— Хоч і звучить це, на перший погляд, парадоксально, але вони старші від своїх ровесників. Старші на цілу війну, в якій їм довелося брати участь.

Глибокий зміст у цих словах, мовлених міським військовим комісаром В. С. Катанахою при врученні високих бойових нагород колишнім воїнам-інтернаціоналістам, які нині навчаються в нашому інституті. Василь Галамасюк, Юрій Кучерук і Ярослав Сабадах чесно виконали свій обов'язок в Афганістані.

Василя, замчайного хлопця з Верховинського району, Указом Президії Верховної Ради СРСР від 4 жо-

втя цього року удостоєно ордена Червоної Зірки. То нагорода за мужність. Галамасюк брав участь у бойових діях проти душманських банд, в лютому 1988 року був тяжко поранений. Нині він — другокурсник історичного факультету. А Юрію, студенту IV курсу факультету іноземних мов, і Ярославу, слухачеві підготовчого відділення, військовим вручив медалі ДРА «Від афганського народу».

Цього дня одержав медаль «За відзнаку у військській службі» II ступеня і третьюкурсник історичного факультету Дмитро Волошенко, учорашній сержант за ласу.

Тепло привітав нагороджених ректор інституту В. І. Кононенко. Їм було вручено квіти.

Нехай же символом відваги, мужності, доблесного

виконання свого воїнського і громадянського обов'язку завжди полум'яють ці червоні гвоздики в серцях юнаків! Нехай і в запасі вони будуть прикладом чесності, самовідданості, активної позиції. Широко подорожляємо хлопців з високими нагородами!

Наблизити до практики

Як філологічний факультет працює над виконанням постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР від 13 березня 1987 року «Про заходи по корінному поліпшенню якості підготовки і використання спеціалістів з вищою освітою у народному господарстві». Про це йшла мова на засіданні вчорашньої ради інституту.

У виступах деканів фізико-математичного факультету

В. М. Кланічки, художньо-графічного — І. В. Фічори, факультету іноземних мов Б. А. Грицюка, яких було залучено до підготовки цього питання, ректора інституту по навчальній роботі Б. В. Василюшина (він ознайомив присутніх з результатами відповідного анкетування студентів, проведеного соціологічною лабораторією), ректора вузу В. І. Кононенка, доповіді декана філологічного факультету М. П. Лесюка аналізувався стан навчання і виховання студентів. Вказувалося на необхідність поліпшувати умови для організації навчального процесу, зміцнювати матеріальну базу факультету, дбати про вирішення нагальних кадрових питань на його кафедрах, урізноманітнювати форми виховної роботи серед студентів. Висловили свої міркування

щодо шляхів поліпшення якості підготовки майбутніх учителів-філологів і самі студенти — комсорг четвертого курсу Ірина Лаврів, четвертокурсниця Тетяна Гладка. На їхню думку, треба наблизити зміст і форми навчання до сучасних вимог педагогічної практики, запровадити курси народознавства, містечкознавства, активізувати участь студентів у науково-дослідницькій роботі, поліпшити забезпечення їх необхідною літературою, зокрема творами письменників, нині заново відкриті для читача.

Необхідно поглиблювати зв'язок між вищою і загальноосвітньою школою — ця думка виразно звучала і при обговоренні питання про підсумки спільної роботи інституту та експериментальної школи-лабораторії № 23 з початку навча-

Названо кандидатом у депутати

Менше трьох місяців залишилося до виборів народних депутатів Української РСР і депутатів місцевих Рад народних депутатів. Почалося висунення кандидатів у депутати.

Коллектив студентів і викладачів музично-педагогічного факультету нашого інституту на зборах назвав своїм кандидатом у депутати обласної Ради народних депутатів МИХАЙЛА ЮРІЙОВИЧА ГОЛЯНИЧА — завідуючого кафедрою філософії і наукового комунізму.

льного року. Її директор П. Д. Сусак спинився на проблемах взаємозв'язку кафедр вузу і школи, проходження студентами практики в стінах експериментальної. Вона дійсно повинна стати полігоном для опанування майбутніми вчителями педагогічних навиків. Тим часом залишаються невирішеними ряд питань матеріальної бази недавно відкритої школи. Треба організувати вивчення теми, хто в ній викладає, новинки педагогічного досвіду в педагогіці. Час подумати про створення при школі малої академії наук.

Немало цікавих думок, пропозицій було висловлено при обговоренні цього питання. Затверджено план заходів щодо спільної роботи колективів педінституту та ЦШ № 23.

І. ІВАНІВ.

Від наміток і задумів перебудова, хоч і без труднощів, переходить до конкретних справ — у колективи підприємств і господарств, студентські аудиторії. Нині, в час демократизації, особливо важливо, щоб кожен мітко усвідомив свої інтереси — політичні, економічні, соціальні — і бачив шляхи їх здійснення в консолідації всіх перебудовних сил, у примноженні особистого вкладу в процеси оновлення.

Ця думка проходила лейтмотивом у виступі члена бюро обкому Компартії України, першого секретаря Івано-Франківського міського партії Я. П. Федорчука, який днями зустрівся з колективом студентів і викладачів нашого інституту. Відкрив зустріч секретар парткому вузу М. М. Яцура. Вона перетворилась у відверту, довірливу розмову про завдання поточного моменту, ті проблеми, що хвилюють нині міським партії. Розповідаючи про його діяльність, про обстановку в обласному центрі, відповідаючи на численні запитання, Я. П. Федорчук виступав і з позиції людини, яку висунуто кандидатом у народні депутати Української РСР від міської парторганізації.

Політизація мас, сказав перший секретар міськкому, викликає до життя нові організаційні структури, в яких люди об'єднуються, щоб захистити свої інтереси. Ми повинні це визнати, і не боятися нових тенденцій. Адже боротьба протиріч, різних поглядів — це пошук в умовах соціалістичного плюралізму найоптимальніших рішень, опрацьованих на те, щоб вивести наше суспільство з того складного становища, в якому воно опинилось. Це — рух уперед, розвиток.

Я. П. Федорчук підкреслив, що найголовніше в політичній реформі, здійснюваній сьогодні в нашій країні, — реальна передача влади народові, Радам як органам народоладдя. У цьому смисл перебудови. На думку першого секретаря міськкому, під час недавніх виборів народних депутатів СРСР у нашій області ще не повністю було реалізовано демократичні начала. При підготовці і проведенні виборів народних депутатів Української РСР і до місцевих Рад народних депутатів треба врахувати це і подбати про забезпечення справжнього волевиявлення народу. На думку Я. П. Федорчука, прямі вибори президента республіки, країни дали б змогу піднести відповідальність людей за свій вибір.

Я. П. Федорчук охарактеризував окремі положення передвиборної платформи міської парторганізації, прийнятої на пленумі міськкому партії. Вона враховує реалії дня. Говорячи про ставлення до неформальних об'єднань, він наголосив, що міськком підтримує в їх діяльності все, що спрямоване на перебудову, всі здорові сили в їх рядах. Самодіяльні громадські формування немало зробили для того, щоб,

залучаючи людей до активної участі з суспільно-політичному житті, вигнати страх із їхніх душ, для відродження української культури. Гостра постановка ними найбільш проблем нашого життя спонукає партійні і радянські органи енергійніше перебудовувати стиль своєї роботи. В той же час не можна закривати очі на те, що в рядах неформальних об'єднань є й екстремістські елементи, які виступають проти Радянської влади, основоположних принципів нашого ладу. В умовах політичної боротьби треба аргументовано викривати неспроможність їх позицій.

Аналізуючи стан економіки міста, перший секретар міськкому говорив про те, що засади господарювання вимагають роз-

ВРАХОВУЮЧИ РЕАЛІЇ ЖИТТЯ

Зустріч колективу інституту з першим секретарем міськкому партії Я. П. Федорчуком

вивати тут високорентабельні наукоємні галузі виробництва (електроніку, радіотехнічну промисловість).

А як передвиборна платформа відображає завдання у соціальній сфері? Тут нагромадилось чимало проблем. І чи не найгостріша серед них — житлова. Хоча житла будуватимуть тепер більше, ніж раніше, проте ще швидшими темпами зростає квартирна черга. З дитячими садками проблема в цій п'ятирічці буде практично вирішена. Буде розв'язано її через чотири-п'ять років і зі школами, вони перейдуть на одинозмінуку.

Я. П. Федорчук спинився і на питаннях, що турбують колективи вузів. Наступного року має бути введена в дію перша черга нового студентського гуртожитку педінституту, розрахованого загалом на 525 місць. Передбачається також з участю трьох вузів міста спорудити будинок для студентських сімей, створити при одній з міських лікарень поліклінічне відділення, яке обслуговуватиме студентів.

Та якщо вести мову про поліпшення охорони здоров'я, то, вважає Я. П. Федорчук, сюди треба віднести насамперед розв'язання серйозних екологічних проблем. Завдають шкоди здоров'ю івано-франківців не тільки підприємства, розташовані в місті (скажімо, завод ТОС, шкіроб'єднання). Забруднює навколишнє середовище далеко за межами Калуша своїми шкідливими викидами виробничі об'єднання «Хлорвініл». Не тільки економічного, а й екологічного

значення набуло питання про необхідність перевести Бурштинську ДРЕС на природний газ. І це, й інші питання слід не відкладаючи вирішувати, бо рівень шкідливих хімічних викидів у повітря в нашій області у два-три рази вищий, ніж, скажімо, в сусідів — тернопільчан, буковинців. Намічено здійснити екологічну експертизу всіх промислових підприємств області.

Перший секретар міськкому партії розповів також про те, як розв'язуватиметься проблема вивезення із міста побутового сміття, яка в останній час переросла в політичну проблему. Зокрема, ведуться переговори з угорськими організаціями про будівництво у нас заводу по переробці сміття в брикети.

довні сили в нашому суспільстві, загальмувати процес оновлення. А його ініціатором, як відомо, виступила партія. Та надалі зміни в Конституцію внести необхідно, в тому числі і щодо шостої статті. Це має вирішуватись демократичним шляхом — через Конституційну комісію Верховної Ради СРСР, З'їзд народних депутатів.

Щодо національної символіки. Вона, вважає Я. П. Федорчук, є невід'ємною частиною національної історії і культури. Просте так відкидати її недопустимо. А взагалі, було б доцільно провести загальнореспубліканський референдум щодо бажаної для народу символіки.

Зустріч першого секретаря міськкому партії Я. П. Федорчука з колективом інституту, яка пройшла в атмосфері відкритості поглядів і суджень, думається, сприятиме кращому розумінню теми, хто сидів цього дня в залі, позиції міськкому партії і його першого секретаря в питаннях політичної, соціальної значимості. Вона ж, хочеться сподіватись, за принципом зворотного зв'язку допоможе і міськкому партії, працівникам його апарату краще побачити реальну картину думок і настроїв людей, питань, що їх хвилюють і на які вони чекають конкретних відповідей.

І. ГАВРИЛОВИЧ.

МИ ШУКАЛИ СПІЛЬНУ ПОЗИЦІЮ

Останній раз представники студентства мали змогу зібратися разом 18 років тому. Це було у 1971 році на Всесоюзному злеті студентів.

Нинішній форум вигідно відрізняється від попереднього форуму славослів'я гострими дискусіями, плюралізмом позицій, думок. І на відміну від згаданого, склад присутніх більше відповідає дійсній, так би мовити, розстановці сил у молодіжному середовищі. Більшість делегатів були тилопівними студентами, добре знали проблеми і прагнення студентства, мали багатий досвід, море ідей, амліло їх відстоювали.

Та, на жаль, значна частина представників вузів постійно знаходилась за межами залу. Своєрідна система «вільного відвідування» форуму і його дискусійних центрів мала майже катастрофічні для його останнього дня роботи наслідки. Кількість присутніх під час голосування коливалася навколо числа 1.100 (асік було 1.533).

Тепер про організацію форуму. Основна частина пленарних засідань носила власне організаційний характер. Хоча саме цього — організації й організованості не вистачало. Форум надовго, так би мовити, заціклився, на процедурних питаннях. Інколи дивно було спостерігати зі сторони, як одні і ті ж товариші багато разів виходили до мікрофону і дуже принципово сперечалися з неприципових питань. Дискусію було дуже спрямувати в ділове, конструктивне русло.

Були об'єктивні причини такої незадоволеної організації. Форум не мав права законодавчої ініціативи. Значна частина делегатів розглядала свою участь в форумі, як розважальний захід (була підготовлена багата культурна програма, приваблювали московські магазини). Словом, численним гостям це уявлялось

так — поговоримо і розійдемось. Крім того, регламент форуму відкривав простір для нескінченних процедурних суперечок, що сприяло своєрідній грі в демократію.

Робота поза пленарними засіданнями відбувалась у восьми дискусійних центрах: «Перебудова вищої школи і середньої спеціальної освіти», «Участь студентів в управлінні навчальним закладом», «Трудова діяльність студентів», «Соціально-побутові проблеми», «Комсомол — шляхи перебудови», «Профспілки в навчальних закладах», «Студентський рух», «Студент і суспільно-політичні проблеми».

Дискусії в цих центрах були гострі й цікаві. У них брали участь члени Політбюро ЦК КПРС, керівники партії і держави. Наприклад, в центрі «Студент і суспільно-політичні проблеми» разом з нами працювали В. А. Медведев і Р. Н. Нішенков.

Згідно задуму, проекти відповідних резолюцій розроблялися в центрах і виносились на розгляд форуму (останнього пленарного засідання), де вони автоматично вважались прийнятими за основу. Кожен із нас міг взяти участь в роботі будь-якого центру за власним вибором. У результаті в деяких подібних клубах була досить висока «плинність кадрів». Частина делегатів, за моїми підрахунками, взагалі не брала участь в роботі центрів.

З цієї причини трапився неприємний інцидент з центром «Студент і суспільно-політичні проблеми». Попрацювавши плідно два дні, його учасники вирішили прийняти проект резолюції і на тому припинити свою діяльність. Згодом зібрався ще один склад того ж центру і прийняв інше рішення. У результаті делегації семи республік відмовилися визнати це повторне рішення і збиралися навіть покинути

пленарне засідання. Форум тоді стояв на грані зриву. Але все ж вдалося цьому домогтися. Було знайдено єдино правильне рішення: на розгляд студентів винести першу резолюцію. До речі, вона нещодавно була опублікована в «Комсомольській правді». Це політична декларація Всесоюзного студентського форуму. До речі, окрім неї, форум затвердив близько десятка інших резолюцій, ще фактично ніде не опублікованих. Гадаю, варто їх основні положення опублікувати й у нашій багатотиражній газеті.

Кілька слів про делегатів форуму. Вже у Москві утворилось, як мінімум, три міжрегіональні групи. В одній з них об'єдналися делегати Москви, Ленінграда, Прибалтики, Молдавії, Закавказзя, частина делегатів України.

Хороше враження справили студенти прибалтійських вузів. І, перш за все, високою політичною культурою, якою вони вигідно вирізнялися серед інших. Характерні риси прибалтійців — висока компетентність у всіх питаннях. Це доповнювалось ввічливістю, неприязню до багатослів'я, пустої балаканини, зайвих емоцій.

Взагалі, спілкування з цікавими людьми, активний обмін думками між делегатами на мій погляд, були корисними. Такої думки я як учасник, незважаючи на те, що за даними соціологів тільки 4 проценти делегатів оцінили обстановку на ньому як нормальну і ділову; 38 процентів опитаних назвали ВСФ «говориль-

нещодавно закінчився Всесоюзний студентський форум у Москві. Про нього вже було чимало написано в нашій пресі, мовлено по телебаченню та радіо. Але скільки б не поверталась до цієї теми наша періодика, завжди знаходиться щось нове і цікаве. Адже подія це справді незабутня. І стала вона чималим кроком у розвитку демократії в студентському житті, його руху...

А втім, надамо слово її безпосереднім учасникам, делегатам форуму від нашого Інституту О. Сангулії, секретареві комітету комсомолу вузу, О. Жерноклеєву, студенту IV курсу історичного факультету, Гадаємо, інформація з уст людей, нам знайомих, буде для читача особливо цікавою.

Відразу обмовимось, що хоч і розповідають хлопці про одне і те ж — форум, кут бачення цієї події у них різний, свій.

нею»; 8 процентів вказали на копіювання З'їзду народних депутатів студентами, бажання декотрих прославитись.

Дійсно, гра в демократію була характерною для багатьох моїх ровесників. Але в цілому форум, переконаний у цьому, має велике позитивне значення. Бо ж студенти вперше мали змогу сформувати свою єдину позицію з усіх важливих питань. А також мали можливість поділитися досвідом, ідеями, встановити зв'язки між вузами й особисті контакти. І, що вважаю найголовнішим, зробив крок уперед студентський рух. Маю на увазі створення Асоціації профспілкових організацій, до якої увійшло 67 профосередків, роботу по організації асоціації студентів-педагогів тощо.

І якщо підсумувати, то ми дійшли на Форумі до висновку: для того, аби рухався вперед, результативно працювати, треба шукати не відмінності в позиціях, а спільне, те, що об'єднує.

О. ЖЕРНОКЛЕЄВ.

Студент IV курсу історичного факультету.

● КУЛЬТУРНО-МИСТЕЦЬКА ХРОНІКА

«ПРИВІТАННЯ ЖИТТЯ»

Так, використавши назву поетичної збірки, можна визначити вечір, присвячений творчості західноукраїнського поета Б.-І. Антонича, що відбувся на філологічному факультеті. Його організаторами стали вчитель СШ № 23, викладач кафедри української літератури С. Процюк, що виступив із словом про самотнього поета 30-х років, та студент III курсу І. Андрус'як, який, крім здійснення постановки, майстерно читав поезії Антонича.

Під ніжні, ліричні звуки фортепіано на сцену виходить молодий Антонич і

неквапно, але зворушливо читає свої вірші... «Я все — дітвак із сонцем у кишені...». Достовірність образу молодого поета, проникливе читання віршів зумів продемонструвати студент I курсу Любомир Стриняк. Образ нареченої поета Олі Олійник і одночасно Музу прекрасно втілила першокурсниця Наталка Лавна.

З глибоким почуттям прозвучали Антоничеві поезії у виконанні першокурсниці Лесі Парашук, Галини Костишин, а також другокурсника фізико-математичного факультету Ярослава Тенчака, десятикласниці СШ № 23 Олі Логази, Наталі

ФУНДАМЕНТ НАШОГО МАЙБУТНЬОГО

Мені, як члену підготовчого комітету Всесоюзного студентського форуму, хотілося б зауважити, що, підбиваючи підсумки форуму, потрібно брати до уваги не тільки п'ять днів його роботи. Адже це була, так би мовити, лише кульмінація. Їй же передувала велика й копітка, невидима для сторонніх робота, і, як на мене, ці п'ять днів підтвердили — вона не пропала на марно. Напрямок нами було взято правильний, і тому досягнуто сподіваного результату.

Перше. Через багато років студентство країни дістало змогу поспілкуватись, обмінятися досвідом, думками, заявити про себе.

Обговорити треба було так багато, що до ранку не затихали розмови в готелі «Росія» (тут жили делегати). Крім того, проводились неофіційні зустрічі, йшов обмін інформацією, листівками, багатотиражками, просто адресами.

Друге. Після форуму делегати роз'їхалися додому, озброєні великим інформаційним матеріалом, який вони взяли як із розробок ПК, так і в ході зустрічей у міністерствах, відомствах, під час роботи дискусійних центрів.

Третє. Керівництво країни, партія нарешті почуло голос студентства. У повному обсязі змогло визнати його проблеми, вступило в діалог з ним.

Четверте. Підготовка і сама робота форуму дали поштовх, хоч і невеликий,

до активізації студентства і повернули до співробітництва з ним органи місцевої влади.

Яка ж моя особиста участь в роботі форуму?

Відповідаю за організацію роботи з критичними зауваженнями, як член редколегії брав участь у випуску першого номера всесоюзної студентської газети «Форум», працював над організацією дискусійного центру «Комсомол: шляхи перебудови», а під час його роботи очолював лічильну комісію. Також вхо-

див до складу редакційної групи по підготовці резолюції центру.

Був ведучим під час зустрічі в Держкомітеті по народній освіті СРСР з делегатами — представниками педінститутів. Організував обмін досвідом між майбутніми педагогами, вивчав можливість створення їх асоціації.

Якщо ж підсумувати, то, вважаю, зробив певний вклад і свій внесок у формування платформи студентів педінститутів, звернення їх до Ради Міністрів Союзу РСР про необхідність повернення до святкування Дня вчителя у жовтні, як це було раніше.

Крім того, з моєю участю досягнуто домовленості між групою делегатів форуму про необхідність проведення в лютому-березні 1990 року всесоюзної інформаційно-методичної зустрічі представників молодіжних об'єднань педінститутів. Одним із можливих місць її проведення визначено наш інститут. Це, до речі, і думка Держкомітету по народній освіті СРСР та ЦК ВЛКСМ.

І, додаю на закінчення, незважаючи на чималу кількість критики на адресу форуму, вважаю, що, крім усього іншого, він заклав фундамент демократизації студентського життя.

О. САНГУЛІЯ.

Секретар комітету комсомолу Інституту.

Закінчується осінньо-зимовий семестр. Для деякого він став першим бар'єром на шляху до вищої освіти. Як, приміром, для Романа Винницької. І, гадаємо, вона його успішно подолає. Вважати так у нас є підстави. Адже Романа добре вчиться і є громадською активісткою. Вона виконує обов'язки комсорга групи, члена комсомольського бюро факультету.

Фото В. Боб'яка.

У КОЛІ ДРУЗІВ

Один з результатів ВСФ — активізація студентського руху. Щодо нашого вузу, то першою ластівкою є проведення в нас міжвузівського фестивалю студентської дружби.

Рішення про це було прийнято на листопадному засіданні комітету комсомолу.

Фестиваль проходить з 14 по 17 грудня і девіз його — «У колі друзів». Це значить — у колі друзів усім разом вирішувати проблеми, спільно відпочивати, веселитись. Тільки так, а не інакше. Це свято студентської дружби буде присвячено 50-річчю заснування нашого вузу. У його програмі — зустрічі із студентами та викладачами, «круглі столи», обговорення проблем студентського життя, вечори відпочинку, концерти.

Як же виглядатиме програма фестивалю конкретно?

14 грудня 1989 р. 17.00 — заїзд учасників фестивалю. Зустріч у ректораті, парткомі, комітеті комсомолу і профкомі інституту.

18.00—18.30 — вечір.

19.00—23.00 — вечір зустрічей і знайомств.

15 грудня 1989 р. 9.00—9.40 — сніданок.

10.00 — відвідування народного музею освіти Прикарпаття, комп'ютерних класів фізико-математичного факультету, інститутської експериментальної школи-лабораторії № 23, екскурсія по місту.

13.00—14.00 — обід.

14.00 — зустрічі за «круглим столом» студентів, викладачів інституту і гостей фестивалю.

18.00—18.30 — вечір.

19.00 — урочисте відкриття фестивалю, концерт «Пісня скликає друзів».

16 грудня 1989 р. 9.00—9.40 — сніданок.

10.00 — екскурсія по пам'ятних місцях Івано-Франківської області.

19.00—19.30 — вечір в інститутському експериментальному піонерському таборі «Зірка» с. Микуличин.

20.00—24.00 — вечір відпочинку «Ширше коло!».

17 грудня 1989 р. 9.00—9.40 — сніданок.

10.00 — закриття фестивалю, підбиття підсумків, від'їзд учасників.

Оргкомітет фестивалю.

пісні на слова Великого Кобзаря, запальні гуцульські танці, майстерне читання поезій, виступ факультетського вокально-інструментального ансамблю «Воля». На завершення концерту глядачі стали учасниками українських вечорниць, де весело співали хлопці й дівчата, потішили гумором вічні суперниці з народної творчості — баба Палажка та баба Параска, викликали слюзи від сміху пиячки.

Добру справу зробили історики, бо кошти за концерт перерахували у фонд «Дем'янового лазу».

Т. ГЛЯНЦЕВ.

Студент історичного факультету.

У первинних парторганізаціях нашого обласного центру проходило жваве обговорення проекту платформи міської партійної організації до виборів народних депутатів Української РСР та місцевих Рад. Рядові комуністи в цілому схвалили основні положення платформи і водночас подали чимало пропозицій, доповнень з тим, щоб чіткіше визначити своє місце у передвибірній боротьбі, зосередити увагу на найбільш важливих питаннях суспільного розвитку. Такі збори по обговоренню проекту платформи відбулися і в партійній організації фізикоматематичного факультету.

Доповідач комуніст О. П. Загородній не вдавався до перекладу змісту розділів платформи, оскільки попередньо кожен з присутніх на зборах детально з ним ознайомився. Основний акцент Олег Петрович зробив на тому позитивному,

що є у платформі, а також висловив цілий ряд критичних зауважень які, на його думку, необхідно врахувати, щоб цей документ був більш конкретним і об'єктивно відповідав реаліям сьогодення.

■ ПЕРЕДВИБОРНА ПЛАТФОРМА: ДУМКИ І СУДЖЕННЯ КОМУНІСТІВ

По-діловому, з критичних позицій

Як зазначив О. П. Загородній, з цього документа видно, що комуністи міста надзвичайно хвилюють гострі життєві питання, над якими вони працюють і працюватимуть, щоб городяни ближчим часом змогли відчути певні зрушення. Однак, вказав доповідач, уважно прочитавши розділи, помічаєш, що в окремих із них містяться категоричні тверд-

ження, яких варто уникати. Зокрема, багато обіцянок у розділі «Соціальна сфера», а ось про студентство не обмовлено й словом. про роботу, престиж професії вчителя — тільки декларация.

Ці ж зауваження підтримали виступаючі на зборах. Вони досить критично підходили до оцінки положень платформи, де в чому не погоджувалися з формулюваннями тих чи інших тез. Так, комуністи М. А. Рувінський, Б. М. Дринь, Л. Т. Бабій, В. М. Кланічка висловилися категорично проти загальних і нічого не обіцяючих тверджень, фраз, що починаються словами

«поліпшити», «домогтися», «сприяти» тощо. Добре усвідомлюючи, що передвиборна платформа — це не план соціально-економічного розвитку, комуністи все ж наполягали на більш кон-

кретних і чітких позиціях. Зокрема, доцент кафедри наукового атеїзму, етики і естетики Л. Т. Бабій, який перебуває на обліку в партійній організації фізмату, зазначив, що з такою загальною платформою міг би виступити республіканський Центральний Комітет, а для міської парторганізації варто було хоча б одне питання конкретизувати. Крім того, наголосив виступаю-

чий, є нагальна потреба включити у платформу вимоги до вищестоящих органів здійснити не на словах, а на ділі розподіл влади: законодавчої, виконавчої і судової. Різно висловився й декан факультету В. М. Кланічка: «З даної платформи (настільки вона загальна) не видно концепції соціального й економічного розвитку нашого міста. Я не бачу, наприклад, з чим ми, комуністи, маємо, виходити до людей».

Усі конкретні пропозиції та зауваження партійних зборів були внесені до постанови і представлені у партійний комітет інституту. В цілому ж комуністи факультету схвалили проект передвибірної платформи міської партійної організації і визнали за необхідне розпочати серед викладачів та студентської молоді роз'яснення її основних положень.

Н. АРКАДЬЄВА.

ГОТУЮЧИСЬ ДО 50-РІЧЧЯ ЗАСНУВАННЯ ВУЗУ

4 грудня відбулося перше засідання комісії по відзначенню 50-річчя з часу створення першого вузу на Прикарпатті — нашого педагогічного інституту. Цьому засіданню передувала організаційна робота, були розроблені факультетські заходи, що покладені в основу загальноінститутських, з якими ми ознайомимо в одному з найближчих номерів багатотиражної газети.

Ректор інституту (він же голова комісії) професор В. І. Кононенко запропонував провести тиждень інституту та урочисті збори колективу з 9 по 16 березня. Це зумовлено тим, що, власне, 1 березня 1940 року в колишньому Станіславському учительському інституті у почалося навчання. Члени комісії внесли ряд цікавих і конструктивних пропозицій. Наприклад, крім традиційних ювілейних концертів, виставок, змагань, провести конкурс на кращу емблему інституту, яку можна було б використати для виготовлення ювілейного значка. Заходи передбачають зосередження основної роботи по підготовці до ювілею на факультетах. Разом з тим враховані й загальноінститутські заходи, зокрема творчі звіти факультетів, організація виставки наукових і творчих робіт кафедр інституту, реконструкція та розширення народного музею освіти Прикарпаття, випуск тематичних сторінок про історію перших факультетів у газеті «Радянський педагог», проведення лекцій з історії вузу та видання фотопутівника і нарисів про інститут.

Б. ГАВРИЛІВ.

Член комісії, завідувачий музеєм освіти.

■ ЛЮДИ НАШОГО ІНСТИТУТУ

НЕВТОМНИЙ ДОСЛІДНИК ОПРИШКІВСТВА

Доктора історичних наук, професора кафедри історії СРСР та УРСР нашого педінституту Володимира Васильовича Грабовецького знають не лише в нашому обласному центрі, а й у республіці, країні, та й за кордоном. І знаний історик насамперед своїми ґрунтовними дослідженнями соціально-економічного становища і класової боротьби селянства на Західній Україні періоду феодалізму.

Народившись у мальовничому підкарпатському селищі Печеніжин, ще в дитинстві майбутній вчений захоплює слухав легенди і перекази односельців про народних месників — карпатських опришків, про свого земляка Олексю Довбушу. А будучи студентом історичного факультету Львівського держуніверситету, під час літніх канікул любив мандрувати карпатськими стежками, піднімався високо у гори, де колись, у сиву давнину, ходив народний герой Довбуш. У таких походах історик зустрічався зі старими гуцулами і від них записував легенди, про Олексю, що передавалися поколіннями з вуст в уста. Цей легендарний опришок зацікавив майбутнього вченого вже всерйоз, по-науковому. Однак виявилось, що широко оспівана у народній творчості особа народного героя майже не була обґрунтована джерелами науковими, відчувалася прогалина у вітчизняній історіографії, і молодий дослідник сміливо взявся її заповнити.

Успішно закінчивши навчання в університеті, В. В. Грабовецький у 1958 році захистив кандидатську дисертацію на тему: «Селянський рух на Прикарпатті в другій половині XVII століття», а в 1968 році — докторську «Антифеодальна боротьба карпатського опри-

Ми вже повідомляли про нагородження доктора історичних наук, професора кафедри історії СРСР та УРСР В. В. Грабовецького орденом Пошани. Сьогодні друкуємо розповідь про цю людину, яка повністю присвятила своє життя дослідженню історії України, відновленню і примноженню духовних традицій нашого народу.

ришківства в XVI—XIX ст.». Саме у цей період свого життя вчений працював старшим науковим співробітником відділу історії України Інституту суспільних наук АН УРСР, де сформувався як дослідник вітчизняної історії, праці якого базувалися виключно на виявлених автором архівних документальних матеріалах. Багато років копійкою дослідницької праці... Щоб розібрати всі архівні матеріали, Володимир Васильовичу довелося вивчити латину, німецьку та польську мови, якими писалися в минулі часи документи, що стосувалися могутнього опришківського руху.

З 1975 року В. В. Грабовецький — професор кафедри історії СРСР та УРСР у нашому педагогічному інституті. Працюючи на науково-педагогічній ниві, він зібрав великий архівний матеріал, що розкриває історію краю. З-під пера вченого вийшло понад 550 наукових і науково-популярних праць з історії України, виданих окремими монографіями, книгами, надрукованих у наукових збірниках, часописах і газетах. Понад сто наукових праць стосуються життя і антифеодальної боротьби Олексю Довбуша. Велика частка праці вченого і в багатьох колективних монографіях, зокрема в багатотомному виданні «Історія міст і сіл Української РСР» та у двох десяти томних виданнях «Історії Української РСР», а також у різних енциклопедичних виданнях. У комплект проблемних дослід-

жень входять цінні випуски книг вченого з історії міст і сіл західних областей України («Звенигород», «Галич», «Городок», «Надвірна») та численні публікації в енциклопедіях, багатьох часописах і газетах.

Володимир Васильович — історик надзвичайно широкого профілю. У його творчому доробку є ряд досліджень з проблематики допоміжних історичних дисциплін — генеалогії, сфрагістики, картографії. Крім того, археографія. Вчений, зокрема, опублікував оригінальні документи з історії повстань під проводом Мухи та С. Наливайка, про антифеодальну боротьбу О. Довбуша та діяльність Б. Хмельницького.

Ряд наукових праць В. В. Грабовецького опубліковано в прогресивних зарубіжних виданнях Канади, США, Англії, Аргентини, Австралії, Польщі, Угорщини та Чехословаччини. Учений — учасник 150 наукових міжнародних, всесоюзних, міжреспубліканських, республіканських та обласних симпозиумів та конференцій.

Та, ще раз підкреслюю, особливе місце не тільки в науковій роботі, а й у житті В. В. Грабовецького займає постать народного карпатського месника Олексю Довбуша. Впродовж 40 років він збирає твори історико-літературно-мистецької спадщини про цього народного героя. Домашня колекція Володимира Васильовича налічує вже понад 1.000 матеріалів про легендарного опришка. Це оригінали й фотокопії судових протоколів, що склалися

під час суду над спійманими побратимами Довбуша, карти походів героя, твори письменників, художників, композиторів про Олексю з автографами авторів, записи усної народної та пісенної творчості. Ці матеріали не раз експонувалися на виставках у Львові та Івано-Франківську. Частина колекції професора поповнилася експозиції історико-меморіального музею Олексю Довбуша в Печеніжині, а також громадських історико-краєзнавчих музеїв у селлах Космачі і Середньому Березові Косівського, Вікторів Галицького, Бубниці Долинського районів, у містах Коломиї, Яремчі.

Невід'ємна частина життя В. В. Грабовецького — його активна громадська робота краєзнавця та охоронця історичних пам'яток України. Ще будучи у Львові, Володимир Васильович був головою секції історичних пам'яток Львівської обласної організації Українського товариства охорони пам'яток історії і культури. Цю ж роботу продовжив в Івано-Франківську. А нещодавно його обрано першим заступником голови правління обласної організації Товариства охорони пам'яток історії та культури. З ініціативи В. В. Грабовецького в області увічнені історичні місця, пов'язані з життям і боротьбою О. Довбуша проти владі імущих.

Плідну працю Володимира Васильовича неодноразово відзначали грамотами та медалями. Нагороджений професором орденом Пошани — ще одне визнання його невтомної пошукової діяльності, досягнень ученого на тій благородній ниві служіння Батьківщині, якій він присвятив своє життя.

В. БУРДУЛАНЮК.

Асистент кафедри історії СРСР і УРСР.

ЦІ ЗАГАДКОВІ ДІВЧАТА...

Знайомтесь: факультет іноземних мов. Мабуть, саме тут найзагадковіші дівчата в усьому інституті. Адже вони вивчають іноземні мови. Ачужі мови, на думку студенток групи А-41 (на знімку внизу) є чи не найбільшою таємницею й одкровенням для людини.

Тому стали улюбленими для Наталки Кулинич (на знімку згорі) з групи УН-41, активістки Товариства української мови шевченкові слова: «І чужого научайтесь, й свого не цурайтесь...»

Фото В. БОБ'ЯКА.

Розмова про духовність

Проблема духовності вічна. Та особливо гостро стоїть вона сьогодні. Як відновити в людських душах те, що великою мірою було втрачено за десятиріччя культу особи і період застою? Яким повинен бути вклад кожного із нас у розвиток й утвердження духовності як норми суспільного життя?

Відповідей на ці далеко не прості питання — якщо не вголос, то подумки — шукали ті, хто прийшов на чергове засідання студентського суспільно-політичного клубу. Студенти, викладачі, старшокласники експериментальної школи-лабораторії № 23 переглянули документальний фільм «Сон севесті».

Думками про цю кінострічку поділилися старший співробітник Інституту філософії Академії наук УРСР З. П. Шпак, директор Устьянської середньої школи Снятинського району М. М. Борис, професор кафедри фізики нашого інституту І. А. Климишин, завідувач кафедри наукового атеїзму, етики і естетики М. К. Фіглевський і викладач цієї кафедри В. М. Шатахін.

В цікаву дискусію перетворилося обговорення достойнств і недоліків фільму, проблеми духовності в цілому й окремих її аспектів. Жаль тільки, що ніхто із студентів не наважився включитися в розмову, висловити своє розуміння порушених питань.

НАШ. КОР.

■ СЕСІЯ... СЕСІЯ...

Не втрачати взаєморозуміння

Назавром — сесія. Вона наближається неспинно й невідвратно. Студенти чекають її із зрозумілим хвилюванням і, якнаріч, роздумують про те, що в ній доброго і що поганого. І як це погане виправити. Своїми міркуваннями з цього приводу ми попросили поділитися студента групи ПФ-34 Віталія Чуйка та студентку групи ПФМ-54 Олю Вакаров.

В. Чуйко: Сесія для нас — пора збирання врожаю, який ми плекали цілий се-

мєстр. Тому хочеться, щоб вона показала хороший рівень підготовки. Це, безперечно, залежатиме і від загального доброго настрою студентів, запорукою якого може бути спокійна робота атмосфера. Щоб вона дійсно панувала на сесії, мені здається, доцільніше було б «розбивати», скажімо, курс політекономії на кілька частин і по частинах же його складати, а потім вивести підсумкову оцінку. І студентам легше, і знання ґрунтовніші.

Окремо хотів би сказати про необхідність присутності на іспитах представників студентського деканату. І щоб в разі потреби на їх прохання створювалася конфліктна комісія з викладачів тієї чи іншої кафедри.

О. Вакаров: Цілком погоджуюся з пропозицією виведення підсумкових оцінок з результатами практичних занять. Хотіла б додати, що бажано також присутність викладача, який віз практичні заняття, і, зрозуміло, ліпше знає нас, ніж той, що читає лекції. А ще, як на мене, не варто з'ясувати під час іспиту, на який лек-

ції студенти були, а на якій — ні Навіщо це дрібне зведення особистих рахунків у той час, коли нам так потрібна спокійна нормальна обстановка? Створенню на дружній атмосфері сприяє і те, що при узагальненні анонімних оцінок викладача студентами при анкетуванні, він дізнається не тільки про думку своїх вихованців, але й про те, якій саме групі ця думка належить. Отже, в багатьох випадках перед сесією цю групу починають мучити сумніви, і небезпідставно.

Словом, головне на сесії і для студентів, і для викладачів — взаєморозуміння.

ЩОБ ДОБРА СПРАВА МАЛА ШИРОКІ КРИЛА

З року в рік негаснуча людська натура знову і знову відтворює свою обрядовість, звичаї, виспівує, витанцює, виграє свої глибинні почуття, зміцнюючи духовне здоров'я народного генія. З незапам'ятних, прадавніх часів засіяли люди нашого краю своїми традиціями, звичаїми велику духовну ниву... Вродило щедро і багато, ясно і красиво. Родить і не вироджується!

Щира приналежність і глибока правда прикарпатського фольклору об'єднують різноманітні творчі особливості народного мистецтва, є золотим сплетінням мережива поколінь. Це завжди сучасний, живий процес. Кожна епоха по-своєму змінює його, але жодна не в силі знищити. Народ завжди живе мистецтвом у всіх його проявах і виражає себе ним у всій своїй повноті і величчі, збагачуючи при цьому свою історію і поглиблюючи духовне багатство. Тому цей неозціненний дар, який прийшов нам у спадок, треба свято оберігати і примножувати, перетворюючи у нові цінності. Нині, коли ми всім серцем, всім своїм еством відроджуємо емоційну народну пам'ять, дивуємося об'єднанню символів, які так глибоко розкривають працю, побут, фантазію людей, коли в кожному від-

творенні присутній елемент творення, — ми повинні бути глибоко переконані в тому, що надпотужна внутрішня сила народної творчості не просто утверджує себе, а є реальною високою художньою вартістю. І як до неї не звертатися, коли думаємо серйозно про майбутнє національної культури, її самобутність і самообереження!

Отже, йдеться про організацію аматорського загальноінститутського фольклорного ансамблю пісні і танцю, який взяв би на себе велику і почесну місію бути пропагандистом і охоронцем народних традицій, щоб тим самим ще на одну сходинку підняти процес духовного і національного відродження.

Ця благородна ідея ректорату і парткому стане реальністю за умови, коли всі, хто небайдужий до долі рідної культури, об'єднаються в творчий колектив, започатковуючи велику справу високосвідомим ставленням до того, що вже зроблено іншими, і почнуть створювати своє, воскресити духовним донорством нерва народної пам'яті.

Весь творчий колектив розрахований на загальну кількість учасників близько 130-ти. В тому числі: хорова група — 60 учасників, танцювальна — 40, орке-

страда — 22 учасники. Ці цифри, звичайно, приблизні і названі для того, щоб можна було побачити процентне співвідношення поєднання груп при творчій взаємодії. Але жодний ентузіаст народної творчості будь-якого жанру не буде обділений увагою, умови для творчої роботи є, і не використати їх було б великою помилкою. Там, де люди оберігали і зберегли народні обряди і традиції, носять у серці велике духовне начало, там вони щасливіші, працьовитіші. Коли йдеться про розвиток нашого шкільництва, про його завтрашній день, коли збережену нами мить буде передано наступним поколінням як святину, тоді мистецькі барви рідної культури не зів'януть. Бо ж пісня, танок, музика — багатство, яке передається у спадок. Без них, як без рідної мови, ми не відбудемося в житті як народ, як нація, без них не буде у нас майбутнього.

То ж чекаємо вас, дорогі друзі, на першу організаційну розмову в актовому залі нашого інституту 13 грудня о 17.00.

I. ЛЕГКИЙ.

Заслужений артист України, доцент кафедри методики музичного виховання, співів і диригування.

Упродовж багатьох років докола творчості визначного українського письменника, лексикографа й громадського діяча Бориса Грінченка не стихали суперечки, висловлювалися діаметрально протилежні думки про місце митця в історії української культури.

Одразу по смерті письменника в Києві у 1910 році вийшла книжка «Над могилкою Б. Грінченка», в якій зібрано статті, спогади, телеграми шанувальників небіжчика. Усі вони дають одноставно високу оцінку

Коли його культурницьку програму й ідеологічну концепцію за його доби вважали далекими від революційності, то, застосовані за наших часів, вони, безумовно, є реакційним чинником.

«Злощасна амплітуда коливань» в оцінці особи й творчої спадщини Б. Грінченка, здається, остаточно скінчилася. Ще з кінця 50-х років, після XX з'їзду КПРС, що завдав першого могутнього удару по сталінізму й його наслідках у всіх сферах нашого життя, почалася копійка робота по від-

вою, розумніші, більше в їх хисту і думкою вони мотоніші, ніж ті, кому затуркують голову мовою чужою. З чужомовної науки дитина дуже часто стає якоюсь недотепною, важкою на думку.

Не будемо забувати, що це писалося в час русифікаторської політики царизму на Україні. Тоді й наші роздуми над так званою «обмеженістю» письменника будуть і глибокими, і об'єктивнішими. Свою концепцію навчання рідною мовою Б. Грінченка, так би

«...Не кидав робить я ніколи, а гострив свій леміш, чересло»

У ГРУДНІ МИНАЄ 126 РОКІВ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ БОРИСА ГРІНЧЕНКА

Його літературній і культурно-громадській діяльності. Революціонери, вихідці з України, писали: «Довідавшись, що Україна втратила дорогоцінну перлину — великого українського діяча Бориса Грінченка, ми, українці, загнані в сибірські каторжні тюрми, прилучаємося до її великого горя й шлемо її через хребет Байкальських гір своє сердечне спочування. Вічна пам'ять великому борцю за освіту».

У першій пореволюційній роки ставлення до Б. Грінченка було таким же шанобливим, як і раніше. «Після 1917 року, — писав академік О. І. Білецький — його ім'я присвоюється різним школам і просвітительським закладам. Його портрети, як ікони, вивішуються в публічних місцях поруч з портретами Шевченка».

Та з початку 30-х років, коли в суспільних науках запанував вульгарний соціологізм, коли багатьом письменникам і культурним діячам минулого й сучасного України націлювалися ярлики буржуазного націоналізму, ставлення до Б. Грінченка різко змінилося. На довіг десятиліття його ім'я було заплямоване й віддане забуттю. Так, у 1930 році Л. Смілянський у книжці «Борис Грінченко» писав: «Грінченко своєю літературною творчістю відіграв значну роль, як чинник агітації далеко не на користь пролетарської революції».

новлення історичної правди стосовно культурно-громадських явищ минулого. Було перевидано художні твори Б. Грінченка, багатотисячним тиражем вийшов і знаменитий «Словарь української мови» — неруковірний величний пам'ятник митцю. Літературознавці взялися також до серйозного, неупередженого розгляду всієї спадщини письменника. Щоправда, ця робота загальмувалася у роки застою, та все ж зроблено чимало, хоч треба зробити ще більше, аби об'єктивно — без перебільшень, але і без спрощень — визначити місце Б. Грінченка в історії вітчизняної культури.

...Коли думаєш про Грінченка, перше, що спадає на гадку, — праця. Виснажлива, титанічна, без сподівання на лаври й почесні. Письменник часто повторював: «Діла, діла, аж голова біла». М. Чернявський, український письменник, його товариш, писав: «Більш працював, ніж жив. Він високо ставив гігієну праці, беріг час, але не беріг своїх сил. Другого такого робітника мені не доводилось бачити». У поезії «Хлібороб» Б. Грінченко дав таку самохарактеристику:

На тім полі каміння було,
Поле все бур'яном заросло,
Зупинявся мій плуг
на тім полі,
Та не кидав робить я ніколи,
А гострив свій леміш,
чересло.

Поталанило письменнику на супутницю життя. З Марією Миколаївною Гладіліною (званою в літературі під псевдонімом Загірня) він познайомився на учительських курсах влітку 1883 року. Учителка з Богдуського повіту стала його дружиною в лютому 1884-го. Пізніше у творах Грінченка з'явиться ціла галерея образів жінок-подвижниць, здатних на самопожертву в ім'я праці для народу, люблячих і ніжних, з однаковими поглядами на життя зі своїми коханими (Гайка — «Під тихими вербами», Катерина — «Сонячний промінь», у п'єсах: Харитя — «На громадській роботі», Наталя — «Степовий гість», Оксана — «Серед бурі», Олена — «Ясні зорі»). Безсумнівно, що на малювання саме такого образу жінки вплинуло і подружнє життя самого Грінченка.

Безперечний інтерес становлять педагогічні погляди Б. Д. Грінченка, зокрема на навчання й виховання дітей рідною мовою. Так, у праці «Якої нам треба школи» він зауважує: «І справді, ми бачимо таку річ, що завжди діти, що вчать своєю рідною мо-

мовити, апробовував у власній родині. Ось що пише сучасник письменника: «Він сам складає граматику, а потім і читанку, власноручно друкує їх, себто пише друкованими літерами, і по них вчить свою дитину. Коли цього стало замало, він видає для неї дитячий журнал «Квітку»».

У змаганнях за подальший розвій української культури Б. Грінченко був наполегливий і послідовний. Він нерідко різко виступав і проти недолугих авторів-графоманів, які своїми писаннями тільки приножували рідну літературу. Тут треба сказати, що графоманство всіляко заохочувалося царськими урядовцями з метою скомпрометувати українську літературу, щоб потім просторікувати про її мистецьку неспроможність і механічно переносити нездарні вправи писарчуків на всю велику літературу, освячену іменами Шевченка і Франка.

І ще одне. Якоюсь так вийшло, що драматургія Грінченка досі перебуває на становищі літературного папінки навіть стосовно інших його творів — віршів, байок, оповідань, повістей. Природа його драматичних творів впливає з його концепції театрального мистецтва, яку він обгрунтував у книзі «Перед широкою світлом». Автор виступає проти горілко-гопакових п'єс, що засмічували тодішню українську сцену й у спотвореному вигляді подавали народне життя, зображуючи селянина як такого собі безтурботного веселуна або сентиментального недоріку. Грінченко прагне розширити тематичні обрії української драматургії, закликаючи колег писати п'єси з життя інтелігенції; полемізує з тими, хто пише п'єси жаргонною макоронічною мовою, доводячи, що для піднесення народної культури, пригніченої колонізаторською політикою царизму, потрібно писати по можливості всі ролі мовою, близькою до народної; ратує за те, щоб у кожній п'єсі з тогочасного життя був позитивний герой, на якого можуть орієнтуватися народні глядачі, шукаючи відповіді на питання: «Як жити?».

Борис Дмитрович Грінченко прожив усього лиш сорок сім років. Воістину: більше працював, ніж жив. А сьогодні ми віддаємо йому належне за все добре, що він посіяв на ниві української культури.

С. ПРОЦЮК.

Учитель СШ № 23, викладач кафедри української літератури.

НЕ ПОШКОДУЙ ТЕПЛА ДУШІ!

Другого грудня мільйони людей, розгорнувши свій номер «Комсомольської правди», звернули увагу на веселого Санта Клауса з ялинкою в руках та першої сторінці під сумним заголовком «Ми нічого не можемо, але...».

За цими словами — біль і горе семирічного хлопчика Крейга Шеперда. Маленький англієць смертельно хворий і знає про це. Жити лишилося буквально кілька тижнів. У нього рак мозку. Але навіть на порозі смерті малюка не покидає його найзаповітніше мрія — потрапити в Книгу рекордів Гіннеса. Для цього йому потрібно отримати мільйон поштових листівок. Може, тоді його ім'я не буде забуте...

На цю хвилюючу розповідь про трагічну долю дитини вже відгукнулися студенти філологічного, художньо-графічного, педагогічного, фізико-математичного факультетів та учні середньої школи № 23. Їх вітальні листівки вже відправилися в дальню мандрівку з теплими словами дружби і підтримки. Кафедра іноземних мов нашого інституту стала ініціатором цієї благородної справи. Якщо ви хочете приєднатися до неї — будь ласка. Для цього потрібно на новорічну листівку наклеїти марку за 50 копійок, написати адресу і текст привітання: «Дорогий Крейгі! Щасливого тобі Різдва! Я хочу, щоб ти знав: у тебе

Текст привітання.

Dear Craig!
Merry Christmas
to you! I want
you to know you
have one more
friend in the
Soviet Union.

в СРСР з'явився новий друг і підписатися. Не пошкодуймо іншим тепле наших сердець та

Адреса.

Craig Sheperd
56 Jelby Road
Carshalton
Surrey,
England

любові, і вони нам вернуться сторицею!

Н. ЯСИНЬКА.

Чи не в кожному інститутському змаганні спортсмени фізико-математичного факультету виборюють призіві місця. Тому вже й не дивно, що на недавній спартакіаді ін-

ституту майбутні вчителі фізики і математики у футбольному турнірі посіли перше місце. Що ж, привітаємо їх!

Фото В. Боб'яка.

«Советский педагог» — орган парткома, ректората, профсоюзних комитетів і комітета ЛКСМУ Івано-Франківського державного педагогічного інституту імені В. Стефаніка. Газета виходить на українському мові.

Газета виходить один раз на тиждень — у вівторок. Формат — 0,5 друкарського аркуша газети «Правда». Адреса: 284000, м. Івано-Франківськ, вул. Шевченка, 57. Телефони: 96-4-73, 96-4-41. Редактор І. ГАВРИЛОВИЧ.

Івано-Франківська обласна друкарня управління у справах видавництва і поліграфії облвиконкому. м. Івано-Франківськ, вул. Чапаєва, 78.

Зам. 1035.

Тираж 2000.